Ти вимріяв втечу. Ти виміряв кроками дно.
Два кроки наліво. Три кроки направо. А далі –
Роззявлена паща – розбите опівніч вікно
І, глухо у серці, розтрощене скерцо кришталю.

Бо січень, як пес, огризається люто. І крик
Такий недоладний в замерзлих кварталах камінних.
Бо все поза грою. Бо щастя у формулі гри
Так мало, як крові Христа у бокалах кармінних.

Ти витер рукою щось мокре й липке зі щоки.
Ти вітрові виніс на розстріл розхристане тіло.
І серце тобі не щеміло. Два сильні стрибки –
І біло. Так сліпить снігами. Так мчить ошаліло.

Бо січень, як пес, огризається люто. І крик
Такий недоладний в замерзлих кварталах камінних.
Бо все поза грою. Бо щастя у формулі гри
Так мало, як крові Христа у бокалах кармінних.